

'Rollercoaster'

De meesten van jullie hebben ongetwijfeld wel eens in een achtbaan gezeten. Zelfs een bangerik als ik, heeft dat een aantal keren gewaagd. Niet voor mijn eigen plezier overigens maar om mijn lief en later mijn kinderen een lol te doen.

Met knikkende knieën en een racend hart stapte ik -heel lang geleden- op de kermis in zo'n rammelende achtbaan. Volgens mij stond 'ie op instorten maar goed, ik zag dat de meesten er toch weer uitkwamen, gezond en wel. Bijna wel dan. Sommigen waren behoorlijk wit om de neus.

Het Engelse woord voor achtbaan: 'rollercoaster' beschrijft -eerlijk is eerlijk- beter wat je te wachten staat als je in zo een attractie gaat zitten. Ik vind zo'n rit goed lijken op een 'rollend', zwalkend vissersbootje op een wilde zee, in een woest heen en weer waar geen einde aan lijkt te komen.

De meest angstaanjagende ervaring met een 'rollercoaster' is mij ten deel gevallen in de *Space Mountain*. Dat ding staat in Disneyland Parijs. Mijn kleine zoon wilde graag dat ik daar samen met hem in zou gaan. Toe nou, mama, toe nou. Nou ja, vooruit dan maar, slikte ik de brok in mijn keel weg. Wat is het ergste dat kan gebeuren? moedigde ik mezelf aan. Wat een mens al niet doet als je van iemand houdt.

Het probleem is, dat je angst zich niet met rationele argumenten laat bezweren. Ik gruw nu eenmaal van hoogtes en wilde ritten en als die dan ook nog gecombineerd worden, dan zijn voor mij de rapen gaar.

Kortom: het was nog erger dan ik ooit had kunnen bedenken!

Eerst rijden de karretjes tergend langzaam naar het begin van de baan. Vanaf dat punt ben je aan de goden overgeleverd.

Je wordt -letterlijk!- afgeschoten voor een woeste rit met slingers en lussen en schroeven en nog gedeeltelijk in het donker ook. *Verschrikkelijk*. Als ik er aan denk, krijg ik nog kippenvel.

En dat is dan alleen maar een letterlijke 'rollercoaster'.

Daar kom je na een paar minuten weer uit.

Maar wij mensen kunnen, of het nu vrijwillig is of door toedoen van een ander, ook *figuurlijk* in een 'rollercoaster' terecht komen.

Dan worden we -heel wat langer dan een paar minuten- van hot naar her geslingerd en door elkaar geschud- in ons werk, in een ziekteproces, in vriendschappen en familie, in relaties. Tegen wil en dank moet je de rit wel uitzitten, je schrik wegslikken, je verstand erbij houden, je hart laten spreken.

Dat valt waarachtig niet mee als het karretje maar doordendert, zonder dat je kunt sturen of remmen.

Zoals dat gaat, is er die keer in de Space Mountain een foto van mij geschoten. Die zal ik jullie besparen - maar ik kan jullie wel vertellen dat ik er ongeveer opsta als het kleine jochie op de foto hierboven. Haren te berge. Gezicht in een grimas van onversneden schrik. Je kunt niet eens meer gillen. En je klemt je vast met alles wat je hebt.

Want je denkt zéker te weten dat de afdaling dit keer echt nooit goed kan aflopen...

Marieke van Baest